

Skat. Om de nærmere Regler kan man jo altid forhandle, og det er svort Parti, som altid villigt til, men Principet er rigtigt, og man maa undersøge, at det er de samme Kredse, eller væsentlig de samme Kredse, der tidligere i høje Toner henledte Opmærksomheden paa visse fordelagtige Afhændelser, som nu ikke har Ord i stærke nok som denne Skat, og godt at vi i næstkommande Noget udenfor Rammene af disse ekstraordinære Skatteforhøjelser ligger Arveafgiftens Forhøjelse. Den er ikke tænkt som ekstraordinær. Vor Gruppe er villig til at yde denne Forhøjelse og tiltræder ogsaa de Ændringer, som er foreslaaede med Hensyn til visse Arveladere, der vi levende i Live overdrager deres Besiddelser til deres Successorer. Forhøjelserne angaar jo overhovedet ikke Børn og Ægtefæller for Arvelodder under 150 000 Kr. Altsaa, paa den almindelige etiske Grund, Skattens Hemning af Forældrenes Lyst til at erhverve for deres Børns Skyld, som kan vække Betæneligheder ved Arveskatten, kan ikke gøres gældende her. Forhøjelsen er en hellig ikke betydelig for nære Slægtninge paa Arvelodder indtil 150 000 Kr. I andre Tilfælde er den til Dels ret følelig, men for dem, som i det hele betragter Arveinstituttet ud fra det etiske Synspunkt, jeg nævned, kan der dog ikke være nogen særlig Grund til at ville beskytte Udarvinger. Og heller ikke for de store Formuers Vedkommende er Satsene afskrækkende. Jeg skal atter her indrømme, at det kan komme til at dreje sig om store Summer, men det er ikke Summens Størrelse, som spiller den Rolle her ved. Summen bliver selvfølgelig stor, naar Arven er stor, og den paagældende Arving er en med Arveladeren langt ude beslægtet Udarving eller en slet ikke beslægtet. Det er ikke Summens Størrelse, man skal fæste Øjet paa, men hvorvidt Satsen er saadan, at en meget væsentlig Del af Arven alligevel bevares, og dette maa indrømmes, endog af dem, der ikke som jeg er Kættene i hele dette Forhold, hvad jeg er, fordi jeg overhovedet mener, at Værdien af det etiske Moment, som altid fremdrages vedrørende Arveinstituttet, naar der er Tale om Arv af noget videre Omfang, opvejes af meget betydelige Skavanker ved hele Arveinstituttet.

Jeg har i, hvad jeg hidtil har haft at sige, bestræbt mig for ikke at gentage mine egne Udtalelser fra tidligere Skattelovsbehandlinger udover, hvad der var ganske nødvendigt, for saa vidt som det dannede en Baggrund for de nye Synspunkter, som

de nye Lovforslag nødvendiggjorde. Men idet jeg nu kortelig skal slutte mine Udtalelser, bliver det intet andet end en Rekapitulation af, hvad jeg har sagt ved tidligere Lejligheder. Det er selvfølgelig rigtigt, at hvis der som Følge af Krigen ikke overgaar Danmark andet end at Statsgælden stiger med nogle Hundrede Millioner, d. v. s. at Forrentning og Afdrag af Statsgælden forøges med saa og saa mange Snese Millioner om Aaret, og at Skatterne midlertidigt forhøjes med dette Beløb — hvis der, siger jeg, ikke rammer Danmark andre Virkninger af Verdenskrigen, saa er vi blevet godt reddet, saa er vi vel farnø. Men jeg kan ikke dele det Syn paa Situationen, at man paa den ene Side ser med Røbe på en saadan finansiel Udvikling og paa den anden Side opfordrer til almindelig Sparsommelighed, Sparsommelighed med Hensyn til den sociale Lovgivning, Sparsommelighed med Hensyn til Bevarelse af vort Folks Kultur-niveau, Sparsommelighed med Hensyn til Udvidelse af vore Kommunikationsmidler, Sparsommelighed med alt det, som peger fremad mod den næste Generation, og som produktivt gaar over i dens Eje — det forekommer mig at være en daarlig Sparsommelighed. De Summer, som medgaar til disse Formaal, ger den nuværende Generation berettiget til, i alle Fald delvis, gennem Rentér og Afdrag at lade den næste Generation deltage i. Men Forrentningen og Afdragene af en ekstraordinær Situations løbende Udgifter til Dækning af Dyrtid, til Hjælp mod Arbejdsløshed, til Rabatmærker osv. v. med det Formaal, at den almindelige Befolkning kan faa sine Næringsmidler til en rimelig Pris, er vi i det hele og store ikke berettigede til gennem Laan at kaste over paa den næste Generation. Ifald det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) sagde, at der ved nogle af de Skattelove, som den højtærede Finansminister har forelagt, kan indvindes flere Millioner, saa betyder det for mig ikke, at Skatterne skal nedsættes, men at Laanene skal formindskes med de tilsvarende kapitaliserede Beløb. Og til de Beløb, som altsaa ikke skal anvendes til Afhjælpning af det øjeblikkelige Behov i Samfundet, der er den gennemgribende direkte Beskatnings Formaal det, at Hovedbyrden skal lægges paa dem, som har tjent i en uanet Proportion, delvis paa selve Situationen og delvis paa Bekostning af det øvrige Samfund. Da vi første Gang talte om Fragtafgiften her i Folketinget, benyttede jeg det Udtryk om adskilligt af Prisniveauet, at det i adskillige Henseender var en Pris-